

nya; campanya que tot just comença, que tindrà indubtablement, conseqüències polítiques, que arribarà a ço que no sospiten o potser a ço que temen, els ocupants dels seients ministerials que no s'atreveixen a anar a les Corts.

* * *

Fins ara Catalunya havia hagut de lluitar només contra la apatía i la manca de preparació tècnica dels governs. Avui, a més, ha de lluitar contra una corrent econòmica primitiva, ruïno-sa, que, per estrany fenomen d'atavisme, vol ressorgir a Espanya, així com la sal reapareix en els terrenys de secà després de convertits en regadiu.

I veu-vos-la aquí la batalla. Batalla, suprema, decisiva. Fins ara la nostra lluita era només la d'anar vençant obstacles, progressant sempre. Ara és la batalla contra un enemic que ataca. De que guanyi o perdi Catalunya, no esdevindrà, com suara en la lluita contra obstacles, un retràs, un punt de parada, o un petit avenç; ne esdevindrà la modernització definitiva de la producció espanyola o la condemna d'Espanya per molts anys—per sempre, potser, donat l'estat de lluita del món—a la pobresa, a la miseria, a la mort dels pobles feblement organitzats o retardaris.

La crisi industrial vindrà; vindrà la crisi agrícola: Espanya serà un país exportador de primeres matèries i d'alguns fruits, que s'anirà empobrint en benefici dels pobles forts. Caurà el poder industrial de Catalunya i amb ell el de tota la periferie espanyola i la miseria, com el gram, arrelará altra vegada en el centre de Espanya; i tornarem a l'emigració de pobles sencers i a la intervenció econòmica del país per la estrangeria.

Aquesta és la campanya, aquesta és la batalla. Nosaltres endavinàrem el desafiament quan el viatge del Sr. Dato a Barcelona: desgraciadament no ens vàrem equivocar.

Catalunya es prepara amb totes les seves forces: qui no ho vegi, no te ulls. Catalunya lluitarà amb tots els mitjans que jutgi necessaris per a la victòria, que d'ella depèn el seu avenir i el d'Espanya. No és la que ara comença una lluita contra regions, contra castellans ni aragonesos: és una lluita de dos principis, de dos sistemes, de dugués concepcions oposades de la organització econòmica de l'Estat, com la del Regionalisme o nacionalisme català contra el centralisme i l'unitarisme, és la lluita per a la organització política. Treballant, lluitant per Catalunya, treballem, lluitem, per les regions centrals. El dia que a Catalunya s'abaixin els jornals, el dia que a Catalunya pleguin fàbriques i emigrin obrers, a Castella i Aragó i a Extremadura hi haurà una gran miseria; el jornal serà allí el que és a la India, i el blat i el sucre i el bestiar quedaran sense mercat, i la llagosta cubrirà els camps, i la miseria despoblarà les viles.

O ara o mai: contra lo vell que's redressa, lo

nou, lo fort que es disposa a la lluita. I pensin els catalans, que no són solament els fabricants els que sofririen la desgracia del triomf del Centre, sinó tots els estaments, tota la riquesa del país, fabricants i obrers, industrials i dependents, hisendats i pagesos, artistes i rendistes: tot Catalunya.

Anem a la batalla amb la fe i l'entusiasme de qui té raó, de qui defensa la justícia, de qui lluita per ell i pels seus fills.

FERRÁN AGULLO I VIDAL

QUESTIONS MUNICIPALS

NETEJA PUBLICA

Fa molt temps que sentim a parlar de la conveniència de establir en nostra ciutat amplies reformes d'higiene, de sanejament; veiem com en els carrers i places hi impera la brutícia; com en el interior dels domicilis particulars hi regna una lamentable deixadesa, fomentada per les males costums que's toleren a la majoria dels seus habitants; però continuem en la indiferència i passivitat tan ingénites en nostra caràcter, confiant sempre en un etzar miraculós que compassiu hauria de venir un dia per a destruir d'una vegada aquelles costums perjudicials que tant hem criticat i, probablement, criticarem llargs anys encara si persistim en conservar el greu defecte de l'atonía. Mentrestant tenim una mortalitat de un trenta dos per mil, que molt se podria rebaixar si estrictament complissim els més elementals preceptes que la higiene reclama.

La neteja pública, com que afecta a la salut de la ciutat, és assumpte de capdal importancia que no pot desatendre l'Ajuntament en la seva gestió ni nosaltres en aquets tractats de qüestions municipals. Si be molt podríem escriure sobre 'l particular per a indicar les reformes aplicables, espitllant-nos en l'exemple que'ns ofereixen les grans ciutats modernes, hem de prescindir-ne en aquesta ocasió per no fer-nos interminables en explicar lo que no podríem fer per nostre atraç, a més de que prou feina tindran els obligats si volen posar en pràctica lo que avui per avui creiem convenient i necessari.

Per a preambular el nostre humil criteri de reformes, donarem una lleugera descripció de lo qu'és o hauria d'ésser el servei de neteja pública en nostra ciutat, puig ja veurem com no's compleixen totes les clàusules consignades en el contracte existent.

El Municipi establí amb dos contratistes un compromís, que finirà a 30 de Juny de 1916, per el qual, mitjansant la quantitat anyal de set centes vint pessetes, els dits contratistes s'obli-